

РЕШЕНИЕ

№ 964

гр. София, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Станимира Иванова

Членове: Райна Мартинова
Георги Стоев

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова
като разгледа докладваното от Станимира Иванова Въззивно гражданско дело № 20211100515138 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 20199589/18.10.2021г. по гр.д. № 15602 по описа за 2020г. на Софийски районен съд, 151-ви състав е отхвърлен иска, предявен с искова молба вх. № 2006482/10.04.2020г. изпратена по пощата на 08.04.2020г. на **О. С. С.**, ЕГН ***** с адрес: гр. София, ул. **** срещу **Р. Д. Д.**, ЕГН ***** със съдебен адрес: адв. Р. Н., гр. София, бул. ****, офис № 5 с правно основание чл. 45 от ЗЗД за заплащане на сумата от 200лв. представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат от клеветнически твърдения осъществени от ответника на 17.03.2015г., на 03.05.2019г. и на 06.11.2019г., като **О. С. С.**, ЕГН ***** е осъден да заплати на **Р. Д. Д.**, ЕГН ***** на основание на чл. 78, ал.3 от ГПК съдебни разноски от 370лв.

Срещу така постановено решение е депозирана въззивна жалба вх.№ 25158699/01.11.2021г. по регистъра на СРС от ищеца **О. С. С.**, ЕГН ***** в частта, в която исковете са отхвърлени. Изложил е съображения, че решението е неправилно, постановено при нарушение на съдопроизводствени правила и на материалния закон, необосновано. Посочил

е, че не било установено поведението на ответника да не съответства на чл. 314 и на чл. 290 от НК. Показанията й били отхвърлени от съда с Решение № 188941/09.08.2019г. на СРС, 155-ти състав. Установено било че показанията на ответника пред разследващия полицаи, идентични с тези по делото на СРС, 155-ти състав, а и възпроизведени в постановление по пр.пр. № 29574/2021г. се подменя действителността. Не бил твърдял, че ответникът е заявила, че лично го видяла да извършва противоправно поведение. Ответникът разгласила чрез вписване в документ невярно твърдение по внушение на частно лице. Той бил страна по делото на АССГ и за него ответникът дала показания по разказ на Ив.М.. Документите, сочещи фактите не били оспорени. Не бил твърдял набедяване като поведение на ответника. Със своите показания ответникът подкрепила неистини за негови действия. Претендирал е разноски. Оспорил е претенцията на въззиваемия за разноски.

Въззиваемият - ответник по исковете- Р. Д. Д., ЕГН ***** е оспорила жалбата. Изложила е съображения, че решението на районния съд в обжалваната част е правилно. Посочила е, че не било събрано доказателство, че е приписала на ищеца престъпление или е изнесъл неверни обстоятелства срещу него, от което ищецът да е претърпял вреди. Не била провела противоправно поведение. Претендирал е разноски.

Съдът, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба вх. № вх. № 2006482/10.04.2020г. изпратена по пощата на 08.04.2020г. на **О. С. С., ЕГН ******* с адрес: гр. София, ул. **** срещу **Р. Д. Д., ЕГН ******* със съдебен адрес: адв. Р. Н., гр. София, бул. ****, офис № 5 с правно основание **чл. 45 и чл. 86 от ЗЗД за заплащане на сумата от 200лв.** ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до изплащането й, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат от неверни твърдения дадени от ответника на 17.03.2015г. пред разследващ полицаи по пр.пр. № 6252/2015г. на СРП; на 03.05.2019г. в публично заседание по дело № 32431/2017г. на СРС, 155-ти състав; на 06.11.2019г. пред 03-то РУ на СДВР по пр. № 227000-8786/2019г., с които ответникът подкрепила неистини за негови действия, разказани и от III-то лице – И. М.. Посочил е, че на 20.02.2015г. И. М. подала заявление пред СРП по пр.пр.

06252/2015г. за противоправно поведение на ищеца, нейната версия била възпроизведена от Д. в написан от нея документ, несъстоятелността на тези твърдения проличал в съдебния процес по дело № 32431/2017г. на СРС . С тези си сведения ответникът го обявявала за побойник в сграда на АССГ, че нанесъл юмрук по врата, главата, че е изричал смъртни заплахи, за което било искано наказателно преследване от СРП. Ответникът дала сведения за факти, на които не била свидетел, а й били внушени от колежката й М. Посочил е, че поведението на ответника уронило самочувствието му , унижено било личното му достойнство и авторитет, наложило се да обяснява пред близките си преживяванията, здравословното му състояние било повлияно с обостр. пристъпи на подагра и хипертония, които страдания допълнително следвало да преодолява в проследяване на съдебните процедури и главоболия, вместо да се занимава спокойно с творческата си дейност. Претендирал е разноски.

Ответникът Р. Д. Д., ЕГН ***** в предоставения срок е оспорила исковете. Навела е твърдения, че описаното от нея в сведението от 17.03.2015г. възприела лично и отговаряло на истината Не познавала ищеца, не му приписвала престъпление, не потвърдила съзнателно неистина, а изложила такава, каквато я е възприела Не била причинила вреди на ищеца.. Претендирала е разноски.

По делото е прието Решение от 09.08.2019г. по дело № 32431/2017г. на СРС, 155-ти състав с което са отхвърлени исковете на И. М. срещу О. С. по чл. 45 от ЗЗД за заплащане на сумата от 3000лв. ведно с лихва от 12.02.2015г. до изплащането им, като обезщетение за претърпени неимуществени вреди от нанесен от С. побой на 12.02.2015г. около 15,35ч. в сграда на АССГ. Посочено е , че ищецът твърдял, че чула силен мъжки глас със закана за убийство и като се обърнала, видяла ответника -страна по делото по което се била явила, почувствала силен удар в дясно рамо, близо до врата, от който политнала след което видяла ответника с вдигната ръка , свита в юмрук да замахва към лицето й, навела се и успяла да се предпази от новия удар, опитала се да избяга, но била хваната от С. който бил с вдигната ръка и отново заплашил, че ще я убие, започнала да вика за помощ, притекъл се колежката й М. и тогава С. я пуснал и побягнал, о продължавал да крещи, че ще я намери и ще я убие. В решението е посочено, че по делото показания дала Д. като свидетел, посочила, че видяла М. сутринта и след 16,00ч. на 12.02.2015г., следобед М. била разтреперана, разплакана, държала си главата,

имала болки в главата, гадело ѝ се, като св. Д. разбрала от М., че е била ударена с юмрук от мъж, който бил страна по дело, задено били в съдебна зала, а на излизане в празния коридор мъжът я нападнал и я ударил с юмрук. В решението е посочено, че не се възприемат от съдебния състав тези показания, защото се базират на съобщеното ѝ от ищеца М. и са изолирани.

Прието е сведение от 17.03.2015г. по пр.пр. 06552/2015г. на СРП, с което Р. Д. е посочила, че на 12.02.2015г. около 16,00ч. била на работа, отишла при колегата си М. по служебен въпрос и я видяла разстроена, пребледняла, трепереща, държала се с ръце за главата, казвала че ѝ се повръща, боли я главата и на въпрос на Д. посочила, че била на служебно дело в съда и като приключило заседанието в коридора мъж, който бил страна по делото-ищец, с юмрук я ударил в рамото близо до тила и заявил, че ще я намери и убие, отишли до тоалетната и М. повърнала, Д. ѝ помогнала да се върне в кабинета, защото М. залитала; М. ѝ казала че в коридора нямало други хора, мъжът я ударил с юмрук, замахнал пак да я удари, но М. успяла да се предпази, извикала за помощ и колегата им М. се качвал по стълбите в този момент, тогава мъжът избягал в обратна посока.

Прието е сведение от 06.11.2019г. по пр.пр. 37256/2019г. на СРП, съгласно което Р. Д. е посочила, че на 12.02.2015г. се видяла с колегата си М. сутринта, след това към 16,00ч., когато заваряла М. в кабинета ѝ да трепери, била плакала, боляло я главата, казала, че ѝ се повръща, придружила я до тоалетната и ѝ помогнала, защото М. не можела да пази равновесие, извикала ѝ такси и я придружила до дома ѝ, като М. ѝ разказала какво се било случило в съда, като приключило делото – мъжът, който бил страна по делото след заседанието я нападнал и ударил с юмрук за главата.

Приета е докладна записка по преписка с вх. № 228000-3073/2015г. на 03-то РУ на СДВР, сочещо че преписка е по молба на И. М., сочеща че на 12.02.2015г. била на дело в АССГ по дело на СО, район Лозенец, страна по това дело № 5654/2013г. бил О. С., който след приключване на заседанието отправил заплахи към М. с думите „ще те убия и ще те унищожа, капитулирай вече и решавай делото в моя полза” след което я ударил в дясно рамо, от който политнала напред, подпирайки се на стол през рамо М. видяла С. с вдигната ръка свита в юмрук да замахва към лицето ѝ, навела се и се предпазила, опитала се да избяга, но С. я хванал и издърпал силно назад,

повтарял че ще я убие, започнала да вика за помощ, появил се колегата ѝ М., а С. се оттегил в другата посока. В същото е посочено, че показания дала св. Д. заявила, че на 12.02.2015г около 16,00ч. М. заявила, че я боли глава и ѝ се повръща, придружила М. до тоалетната, където М. повърнала.

Прието е писмо от СО, район Лозенец, сочещо че по адм.д. № 5654/2017г. на АССГ ищец е О. С., И. М. по това дело представлявала СО като юрисконсулт, след заседание на 12.02.2015г. М. подала сигнал за нанесена ѝ от С. лека телесна повреда, като преписка е прекратена от СРП, защото телесната повреда била лека; със заявление от 28.12.2015г. С. излагал своя гледна точка за инцидента.

Прието е постановление по пр.пр. № 29754/ 2021г. на СРП с което е отказано да се образува наказателно производство по сигнал на С. срещу М. за престъпление по чл. 286 от НК, защото нямало данни от които да се съди, че М. е изнесла неверни твърдения или е представила неистински доказателства, к които е набедила С. за извършване на престъпление от общ характер.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът приема от права страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивния съд се произнася служебно по валидността на решението а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси въззивния съд е ограничен от посоченото в жалбата.

В конкретния случай постановеното по делото решение е валидно и в обжалваната част е допустимо.

По правилността на решението в обжалваната част:

Предявените искове са с правно основание **чл. 45 и сл. и с чл. 86 от ЗЗД.**

При този иск в тежест на ищеца е да установи отговорност на ответника спрямо ищеца по смисъла на чл. 45 и сл. от ЗЗД, а именно противоправно поведение на ответника, в следствие на което са настъпили вреди за ищеца, обстоятелства, които да обосноват извод, че справедливо обезщетение да вреди е в размер на процесна сума, за които предпоставки ищецът следва да проведе главно и пълно доказване.

В хипотезата на чл. 45 от ЗЗД само вината се презумира от закона.

Ищецът следва да установи по делото при условия на пълно и главни доказване както конкретно поведение на ответника, противоправността на същото, претърпените вреди, но и обстоятелството, че поведението на ответника е решаващо за настъпване на вредите, тоест че то е вътрешно необходимо свързано с резултата. Такава връзка между поведението и резултата ще е налице тогава, когато вредата закономерно произтича от деянието, а не е случайно свързана с него. Всяко действие или бездействие, което е в нарушение на обществения порядък е противоправно, като деецът може да носи за същото административна, наказателна или дисциплинарна отговорност, които се носят наред с гражданската такава. Деликтната отговорност по чл. 45 от ЗЗД се ангажира за увреждащо спрямо ищеца поведение. Тя е защита на субективно право на ищеца и правнозначими негови интереси.

По делото е установено от приети по делото решение на СРС, 155-ти състав, сведение от 17.03.2015г., че по досъдебни производство по пр.пр. № 062552/2015г. и по исково производство по дело № 32431/2017г. пред СРС Р. Д. е посочила като свидетел, **че И. М. й била казала** следното:

-по прокурорска преписка: че била на служебно дело в съда и като приключило заседанието в коридора мъж, който бил страна по делото-ищец, с юмрук я е ударил в рамото близо до тила и заявил, че в коридора нямало други хора, мъжът я ударил с юмрук, замахнал пак да я удари, но М. успяла да се предпази, извикала за помощ и колегата им М. се качвал по стълбите в този момент, тогава мъжът избягал в обратна посока.

- по делото пред СРС : че е била ударена с юмрук от мъж, който бил страна по дело, заедно били в съдебна зала , на излизане в празния коридор мъжът я нападнал и я ударил с юмрук;

Установява се от сведение по пр.пр. 37256/2019г. на СРП, че на 06.11.2019г. Р. Д. е посочила, че М. й била казала какво се било случило в съда на 12.02.2015г, като приключило делото – мъжът, който бил страна по делото след заседанието я нападнал и ударил с юмрук за главата.

Съдът приема за установено по делото, че така дадените от Р. Д. сведения и показания по прокурорските преписки и по дело № 32431/2017г. са верни, тоест че заявеното от нея като свидетел по тези производства й е било казано от И. М.. В случая Р. Д. е посочила по исковото дело и по прокурорските

преписки **това, което ѝ е разказано от И. М.** за случилото се на 12.02.2015г в сграда на АССГ след приключване на съдебно дело между СО, район Лозенец и О. С.. Установява се от приетите по делото Решение на СРС, 155-ти състав, докладна записка че И. М. е образувала исково производство срещу О. С. , както и е подала сигнал в 03-то РУ на СДВР, сочейки поведение на О. С., което напълно съответства на това, което Р. Д. е посочила, че ѝ е разказано от И. М. , а именно : след приключване на съдебното заседание пред АССГ в коридора на съда мъж, който бил страна по делото-ищец, с юмрук е ударил М. в близо до тила и заявил, че ще я намери и убие. Така установеното обосновава извод, че заявеното от Р. Д. съответства на посоченото от нея, тоест че И. М. ѝ е казала фактите, които Д. е посочила като свидетел по пр.преписка и исковото дело. Това е така, защото направените от И. М. изявления пред съда и органите на досъдебното производство съответстват на това, което Р. Д. е заявила, че ѝ е разказано от М.. Това съответствие обосновава извод, че заявеното от Д. съответства на това, което ѝ е разказано от М. и поведението на Д. не е противоправно. В случая ирелевантно по делото е дали това което И. М. е заявила пред Р. Д. е вярно. Решаващо значение по делото е дали заявеното от Р. Д. като свидетел действително ѝ е разказано от М.. Твърденията на ищеца, че Д. и М. са се уговорили да сочат неверни обстоятелства , не са установени по делото. Няма събрани доказателства, от които да може да се направи извод, че И. М. не е казала на Р. Д. фактите, които последната е заявила по досъдебните производства и по исковото дело пред СРС, 155-ти състав като такива, които са ѝ разказани от И. М.. Приетите по делото решение на СРС, постановления, докладни записки обсъдени в съвкупност и по съображения изложени по-горе сочат обратен извод. Следва да се посочи, че обстоятелството , че с решението на СРС , 155-ти състав не е кредитирал показанията на св. Д. не доказва, че заявеното от нея не ѝ е било казано от св. М., а само това е релевантно в случая. Това е така, защото оплакванията на ищеца са от неверни показания на Р. Д., а в случая се установи, че заявеното от нея като разказано ѝ от И. М. действително ѝ е било разказано от нея.

При така възприето съдът приема че по делото не е установено противоправно поведение на ответника и искът е неоснователен.

При така възприето и поради съвпадане на крайните изводи на въззивния съд с тези на районния съд решението на СРС в обжалваната част следва да се

потвърди.

По отговорността за разноси по исково дело пред районния съд:

С оглед изхода на делото съдът приема, че отговорността за разноси следва да се постави в тежест на въззивника и той следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия разноси за производство пред СГС в размер на 500лв. възнаграждение за адвокат. Претендираното възнаграждение за горницата над 500лв. до 600лв. е прекомерно с оглед на сложността на делото пред СГС. Възражението на въззивника в този смисъл е основателно, като съдът приема, че в тежест на въззивника следва да се поставят разноси на въззиваемия за възнаграждение за адвокат в размер на минималното възнаграждение по Наредба №1/2004г.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20199589/18.10.2021г. по гр.д. № 15602 по описа за 2020г. на Софийски районен съд, 151-ви състав в обжалваната част.

ОСЪЖДА О. С. С., ЕГН ***** с адрес: гр. София, ул. **** да заплати на Р. Д. Д., ЕГН ***** със съдебен адрес: адв. Р. Н., гр. София, бул. ****, офис № 5 на основание на **чл. 78, ал. 3 от ГПК** сумата от **500лв** /петстотин лева/, представляващи съдебни разноси за производство пред СГС.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____